

ULUSAL EGEMENLİKSİZ 23 NİSAN (2014)

Prof.Dr.ANİL ÇEÇEN

Türkiye yeni bir 23 Nisan tarihini yaşarken, bu tarihin ulusal egemenlik bayramı olduğu gerçekliği giderek geride kalmaktadır. Her yıl 23 Nisan tarihinde, Türkiye Cumhuriyeti devleti, Türk milletiyle kaynaşarak yeni bir ulusal egemenlik bayramını kutluyordu. Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin aldığı bir karar ile ve bu doğrultuda yapılan yasal düzenlemeler çerçevesinde, Türk ulusu genciyle ve çocuklarıyla kucaklaşarak "Ulusal egemenlik ve Çocuk bayramı"nı hem devlet birimleri aracılığı ile yapılan resmi kutlama törenleri ile, hem de ulusal demokratik kitle örgütlerinin katılımı ile hazırlanan toplumsal programlar aracılığı ile Türk ulusunun bu mutlu günü bütün vatan sathında kitlesel katılımlar sağlanarak kutlanıyordu. Türkiye Cumhuriyetinin yüzüncü yılına doğru gidilirken, her yıl aynı günde kutlanan ulusal egemenlik ve çocuk bayramının, son yıllarda artık eskisi gibi kutlanmadığı görülmekte ve bu tarihte 94 yıldır yapılmakta olan resmi törenlerden, son dönemin yönetiminin eğilimleri doğrultusunda vazgeçilmeye başlandığı ortaya çıkmaktadır.

Aslında, Türkiye Cumhuriyetinin ulusal kurtuluş savaşı tarihinden gelen bütün resmi bayramlar için, böylesine bir ilgisizlik ve uzaklaşma eğilimleri son dönemin egemen güçleri tarafından yurt sathında yönlendirilirken, Türk devletini ve Türk ulusunu var eden ulusal tarihin birikimi olarak öne çıkan resmi bayramlardan vazgeçildiği iyice ortaya çıkmaktadır. Benzeri olumsuz tutumlar 19 Mayıs gençlik ve spor bayramı için de, son on yıldır siyasal baskılar aracılığı ile öne çıkarılırken, kız öğrencilerin üşümesi gerekçesiyle halka açık olarak düzenlenen 19 Mayıs spor gösterileri giderek Anadolu kentlerinde yapılmamaya başlanmıştır. Büyük Atatürk, vatanı düşman işgallerinden kurtarmak üzere Samsun'a çıktığı tarih olan ulusal kurtuluş savaşının başlangıç tarihini geleceğe dönük bir doğrultuda "Gençlik ve Spor Bayramı" olarak ilan ederken, Türkiye Cumhuriyeti devletinin resmi kuruluş tarihi olan, Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin açılış tarihini de Türk ulusunun geleceğini temsil eden çocuklara "Ulusal egemenlik ve çocuk bayramı" olarak armağan ediyordu. Aynı doğrultuda, cumhuriyet rejiminin resmen ilan edildiği gün olan 29 Ekim tarihi de, cumhuriyet bayramı olarak, Türk ulusunun onur günü olarak bütün dünyaya açıklanıyordu. Benzeri bir doğrultuda, düşmanın büyük bir taaruz ile yenilgiye uğratıldığı tarih olarak 30 Ağustos günü de, Büyük Zafer olarak Türk tarihine altın harfler ile yazılıyordu.

Türk devletinin başlangıç noktası olan TBMM'nin açılış günü, Türk çocuklarına armağan edilirken, ulusal egemenlik kavramı ile birleştirilerek geleceğe dönük bir yapılanmanın öncüsü olarak öne çıkarılıyordu. Tarih sahnesine bir büyük ulusal kurtuluş savaşı vererek çıkmış olan Türk ulusunun gelecekteki nesillerinin, daha hayatın ilk yıllarındayken bir bayram aracılığı ile devletleriyle ve sahip oldukları demokratik rejimleriyle tanışmaları, çeşitli törenler ile örgütlenmek isteniyordu. Nitekim, böylesine bir yaklaşım son derece başarılı bir sonuç vermiş, doksan yılı aşkın bir süre içerisinde 23 Nisan bayramları aracılığı ile cumhuriyet Türk çocuklarına aktarılmıştır. Yeni cumhuriyet kuşakları daha çocuk yaşlarındayken, Türkiye Cumhuriyeti ile tanışmak fırsatını bulmuşlar, yeni nesillerde bu bayramlar aracılığı ile bilinçli bir ulusal bilincin gelişmesi sağlanmıştır. Küreselci enternasyonalist liberal çevreler ulusları hayali cemaatlar olarak suçlamalarına rağmen,

ulus devletlerin bilinçli uyguladıkları ulusal kalkınma ve gelişme programları aracılığı ile güçlü uluslar ortaya çıkmıştır. Türk ulusu bu açıdan dünya tarihindeki başlıca örneklerden birisidir. Kurucu önderin son derece bilinçli ve kararlı yaklaşımları ile geliştirilmiş olan uluslaşma programları zaman içinde devreye sokulurken, Türk çocukları ve gençleri geleceğin Türk ulusunun bilinçli ve kararlı vatandaşları olabilmişlerdir. Türk çocukları ile ulusal egemenlik kavramının tek bir milli bayramda birleştirilerek kutlanması sayesinde, Türk toplumundaki uluslaşma olgusu daha etkin bir biçimde geliştirilerek, güçlü bir ulusal yapı yaratılmıştır. Dünün Türk çocukları sonraki dönemin bilinçli Türk vatandaşları olmuşlardır.

Türkiye Cumhuriyeti ulus devleti, imparatorlukların yıkıldığı bir sürecin sonucunda dünya haritasında kendisine yer bulabilmiştir. Krallıklardan ulus devletlere doğru bir uluslar arası geçiş dönemi yaşanırken, Osmanlı hanedanı tarih sahnesinden çekilmek zorunda kalmıştır. İmparatorluklar geniş alanlara yayıldıkları için, bir çok ülkeyi sınırları içerisinde barındırmış ve bu yüzden de birden çok etnik kökenli ya da farklı dinden gelen cemaat gruplarını aynı devletin çatısı altında bir araya getirmiştir. Büyük devlet yapıları ile yüzyıllarca geniş alanlarda hegemonya kurmuş olan imparatorlukların zaman içerisinde yıpranarak zayıflamaları ve kontrolü kaybetmeleri üzerine, imparatorluk sınırları içerisinde yer alan çeşitli bölgelerin halkları ayrılarak, kendi başlarının çaresine bakmak zorunda kalmışlar ve bu yüzden de belirli bölgelerde yaşayan halk topluluklarının sahip olduğu sosyal ve kültürel yapılar üzerinden hem uluslar hem de ulus devletler tarih sahnesine çıkabilmişlerdir. Yıllar geçtikçe nüfusun hızlı artış göstermesi ve yüzyıllar boyunca aynı nüfusun belirli bölgelerde farklı özellikler kazanması üzerine etnik gruplar hızla uluslaşmışlar, büyük etnik gruplar böylece uluslaşarak kendi ulus devletlerini kurma yoluna giderlerken, daha küçük kalan etnik gruplar büyük grupların oluşturduğu ulus devletlerin sınırları içerisinde belirli bölgelerde yaşamlarını sürdürerek, öteki unsurunu oluşturmuşlardır. Dünyanın çeşitli bölgelerinde görülen bu gibi gelişmeler Osmanlı ülkesinde de gündeme gelince, Türkiye Cumhuriyetinin kurulmasına giden yol kendiliğinden açılmıştır.

On sekizinci yüzyılın sonlarında gerçekleşen Fransız devrimi ile krallık rejimi yıkılarak halk kitlelerinin egemenliği doğrultusunda ulus devlet kurulurken, ulusal toplum ile ulus devlet arasındaki bağlayıcı noktanın ulusal egemenlik kavramı olduğu anlaşılmıştır. Krallık sonrasında yeni bir anayasal düzen kurulurken, devletin çekirdeğinde bulunan otorite kaynağı, ulus egemenliği olarak belirlenerek, hanedan egemenliğine son verilmiştir. Böyle bir aşamaya gelindiğinde, Vestfalya Antlaşması ile 1648 yılından itibaren kabul edilen krallıkların sınırları içerisinde kalan bölge ülke olarak kabul edilerek, bu toprak parçası üzerinde yaşayan halkın bütünü o ülkenin ulusu olarak ilan edilmiştir. Krallıklardan ulus devletlere geçilirken, ulusal toplum tabanının kendi içinden örgütlenerek bir ulus devlet ortaya çıkarmasıyla, ulusal egemenlik kavramı devletin temellerinde yer almıştır. Krallığın içinden geldiği hanedan yönetimi devre dışı bırakılırken, devlet örgütlenmesinin içi ulusal egemenlik kavramı ile dolduruluyordu. Her devletin temelinde bir varsayım yattığı için, feodal devlet ya da kral devlet bir aile, hanedan ya da güçlü kişi iradesine dayanıyordu. Bu gibi rejimlerde devletin temelinde, ya kişisel ya da ailesel irade özel bir egemenlik biçimi olarak sürdürülüyordu. Fransız devrimi ile bu duruma son verilmesi üzerine, toplumun bir bütün olarak iradesi devletin otoritesinin temeli olarak ulusal egemenlik adı altında örgütleniyordu. Geçmişin devlet yönetimi aile ya da hanedan gibi dar bir çerçevede tutulurken,

yeni dönemde ülke sınırları içerisinde yaşamını sürdürmekte olan bütün bir toplumun bir üst kimlik altında devlet yönetimine sahip çıkması,ulusal egemenlik kavramı ile ifade edilmek isteniyordu. Ulusun bir bütünsel varlık olarak ülke yönetimine sahip çıkması ve devletin merkezi otoritesinin ulus adına yönlendirilmesiyle ulusal egemenlik kavramı kalıcı bir içerik kazanıyordu. Bir kralın aşırı otoritesi ya da bir hanedanın azınlık yönetimi altında ezilen halk kitleleri,yeni dönemde yepyeni bir ulus kimliği altında bir araya gelerek birleşiyor ve örgütlenerek devletin yönetimine geliyordu. Böylece, devlet teorisi doğrultusunda ulusun varlığı ve ağırlığı devleti yeniden yapılandırırken, merkezi güç ve otorite ulusal egemenlik olarak devreye giriyordu. Uluslar çağı başlarken, dünyanın her bölgesindeki ülkelerde ulusal egemenlik kavramından yola çıkan ulusal yönetimler gündeme geliyordu.

On dokuzuncu yüzyılda oluşumunu tamamlayan uluslar, yirminci yüzyıla doğru üzerinde yaşadıkları topraklar da, emperyalizme karşı ulusal kurtuluş savaşları vererek uluslaşma sürecini tamamlıyorlardı. Asya ve Afrika ülkelerinde beş yüz yıl boyunca devam eden sömürge yönetimleri birinci dünya savaşı sonrasında, dünya halklarının ayaklanarak isyan etmeleri üzerine sona eriyordu. Ezilen halk kitlelerinin öncülüğünde verilen kurtuluş savaşları ortak kaderi paylaşan bölge halklarının hızla uluslaşmasının önünü açıyor ve geleceğe dönük bir uluslaşma sürecinin devreye girmesi için elverişli bir ortam yaratıyordu. Birinci Dünya Savaşı yirminci yüzyılın kaderini belirlerken, yıkılan merkezi imparatorluğun geride bıraktığı ahali batı emperyalizminin çizmeleri altında ezilmeye başladığı anda, Mustafa Kemal Samsun'a çıkarak Türk'lerin makus talihini değiştiriyordu. Dünya tarihinde batı emperyalizmine karşı ilk ciddi ulusal kurtuluş savaşı Anadolu toprakları üzerinde veriliyordu.Sömürgeci güçler Osmanlı devletinin merkezi ülkesi olan Anadolu'yu işgale geldikleri aşamada, eski Osmanlı ahali Mustafa Kemal'in önderliğinde savaşarak,bir ulusal kurtuluş savaşı veriyor ve bunu kazanarak da ulusal egemenliğini tam bağımsızlık statüsü altında ilan ediyordu. Hasan İzzettin Dinamo'nun kitabına verdiği isim gibi, Anadolu ve Rumeli halkı bir araya gelerek ortak bir var olma mücadelesi vererek, batı emperyalizminin işgal girişimlerine karşı kutsal bir isyan hareketini başlatıyordu. Türkiye Cumhuriyetinin kuruluşuna giden yolda, Atatürk'ün öncülüğünde ortaya konulan milli irade ulusal egemenlik düzeninin temeli olarak, yeni devletin temelini oluşturuyordu. Milli sınırlar içerisinde geleceğe dönük bir bağımsız yaşam düzeni oluşturmak isteyen Anadolu ve Rumeli halkı,sırt sırta vererek oluşturdukları dayanışma düzeni içerisinde, ulusal egemenliklerini kendi kaderlerini belirleme doğrultusunda tarih sahnesine çıkarıyorlardı.

Türkiye Cumhuriyeti ulus devletinin kurucu önderi Mustafa Kemal Atatürk, Anadolu halkının temsilcileriyle gerçekleştirdiği milli kongrelerden aldığı yetki ile, Heyeti Temsiliyenin başı olarak yeni başkent Ankara'da 23 Nisan 1920 tarihinde Türk milli devletini dünyaya ilan ediyordu. Atatürk 'ün ana hedefi bir cumhuriyet rejimi kurmak olduğu için, bunun ancak ulus devlet oluşumu ile mümkün olduğu görülüyordu. Bu doğrultuda, on dokuzuncu yüzyıldaki gelişmeler değerlendiriliyor ve geçmişten gelen siyasal birikimin üzerine,ulusal egemenlik ilkesine dayanan bir ulus devlet ortaya çıkarılıyordu. Uluslaşma süreci imparatorluğun son dönemlerinde başladığı için, geçmişten gelen potansiyeli Atatürk yerinde değerlendirerek, devleti kurduktan sonra uluslaşma doğrultusunda hızlı adımlar atıyordu. Ankara'nın milli başkent ilan edilmesi ve bu kentte milli devletin kamu kuruluşlarının kısa bir zaman dilimi içinde kurularak tamamlanması ile,

Türkiye kısa bir zaman sonra, dünyanın merkezi coğrafyasında çağdaş bir ulus devlet olarak dünya kamuoyunun önüne çıkıyordu. Kurtuluş savaşının zafer ile sonuçlanmasından sonra, imzalanan uluslar arası Lozan Antlaşmasında yeni devletin toplumu uluslaştırma doğrultusunda önemli adımlar atılıyor ve eski imparatorluk ahalisinin uluslaşması doğrultusunda ana ilkeler kabul ediliyordu. Osmanlı devletinden geride kalan ahalinin otuzdan fazla etnik unsuru içinde barındırması ve Müslüman çoğunluğun yanı sıra gayrimüslim ve lövanten toplulukların da ülkede yaşamlarını sürdürmeleri gerçeği karşısında, uluslaşma süreci ileri batı ülkelerindeki standartlara göre ayarlanıyordu. Katı bir milliyetçiliğin yerine, çağdaş bir ulusalcılık, Atatürk'ün dikkatli adımları ile yeni devletin kuruluşunda belirleyici oluyordu. Yirmi yıl süre ile Türk toplumunun başında kalan Atatürk döneminde emperyalizme karşı, tam bağımsız bir ulusal egemenlik düzeni kurulması doğrultusunda önemli adımlar atılıyordu. Savaş koşullarında bile parlamento ile birlikte çalışan Kemalist yönetim, toplumun uluslaşması ve devletin tam anlamıyla bir ulus devlet biçimine dönük olarak kurumsallaştırması doğrultusunda ulusal egemenliğe dayanarak önemli girişimleri başarıyordu. Atatürk dönemi, her yönü ile uluslaşmanın tamamlandığı bir bağımsızlık dönemi olarak Türk ulusunun geleceğini belirlemiştir.

Atatürk sonrasında ise, uluslaşma süreci dış müdahale ve baskılar ile durdurulmuştur. İkinci adamın Atlantik ülkeleri ile gizli antlaşmalara yönelmesi yüzünden, tam bağımsızlıktan önemli ölçülerde ödün verilmiştir. İkinci dünya savaşı sırasında Türkiye içine kapanarak yoluna devam etmiş ama savaşın galibi olan ABD'nin, Orta Doğu bölgesine gelmesi ve daha sonrasında İsrail devletinin kurulması üzerine Türkiye Cumhuriyetinin uluslaşma süreci dış müdahaleler ile durdurulmuştur. Savaş sonrası dönemde Köy Enstitüleri ve Halkevlerinin kapatılmaları ile köylü toplumunu uyandıran modern uluslaşma süreci kesilmiştir. Atlantik emperyalizmi üzerinden, ülkede lövantenlerin ve gayrimüslimlerin etkilerinin artması uluslaşma sürecinin kesilmesinde önemli bir dönemeç olmuştur. Ülkenin doğusunda Büyük Ermenistan, batısında Megaloidea doğrultusunda İyonya ya da Büyük Yunanistan kurmak isteyen hıristiyanları, ABD'nin gelişi ile beraber Büyük İsrail projesini yeni bir Orta Doğu yaratma görünümünde Musevi lobileri izleyince, Türkiye Cumhuriyetinin geleceğe dönük uluslaşma sürecinin önü kesilmiştir. Sovyet tehdidi nedeniyle içine girilen Nato ittifakının, batı emperyalizminin kontrol altına alma örgütüne dönüşmesi yüzünden, Türk devleti kendi toplumunun tam olarak uluslaşabilmesi doğrultusunda gereken adımları atamamıştır. Zaman içerisinde Tevhidi tedrisat yasasından vazgeçilmeye başlanmış, ülkenin doğu bölgelerinde ciddi bir Türkçe eğitimi yapılmasına izin verilmemiş, yabancı okullar üzerinden farklı kimliklerin beslenmesini sağlayan bir gidiş, ulusal toplumu ve birliği tehdit eden bir biçimde gelişerek öne çıkmıştır. Türk Ocaklarına karşı Kürt Ocakları kurulmak istenmiş, gayrimüslimler yabancı kolejler aracılığı ile, Türk kimliğine karşıt bir çizgide eğitilerek, toplumun yeniden kozmopolitleşmesinin önü açılmıştır. İkinci meşrutiyet döneminde kurulmuş olan gayrimüslim cemiyetler, batı ülkelerinin destekleriyle Türk ulusal kimliğine karşıt bir çizgide çalışmalarını sürdürmüştür.

Soğuk savaşın son yıllarında ülkenin doğu bölgelerinde bölücü bir etnik terör batılı emperyalistler tarafından desteklenince, Türk toplumu yeniden alt kimliklerin hortlatılması macerası ile karşı karşıya kalmıştır. Daha önceleri Araratizm doğrultusunda geliştirilen etnik terör, Türk diplomatlarına karşı sürdürülmüş ve Türkiye'nin önü dış dünyada kesilmeye çalışılmıştır.

Ayrıca, batı ile artan ilişkilerde, batılı ülkeler Türkiye'deki gayrimüsimler ile ortaklıklarını geliştirerek, Türk ulusunu dışlayan ya da ikinci sınıf bir konuma sürükleyen girişimlerde bulunmuşlardır. Türklere Almanya'ya işçi olarak gitmek kalmış, batılılar ise Türkiye'ye gelerek ülkenin en güzel yerlerine el koyarak, geleceğe dönük bir kozmopolitizmi hem Türk ulusuna hem de Türk devletine karşı geliştirmişlerdir. Ayrıca, yirminci yüzyıl boyunca Türkiye'yi yöneten kadroların batı ülkelerinde yetiştirilmelerine dikkat edilmiş ve batı ülkelerinden gelen batıcı aydınların siyaset sahnesinde öne geçmeleriyle birlikte, Türk toplumunun ve devletinin ulusalcı çizgide gelişmesi önlenmiştir. Bugün Türkiye devletinin ulusallığı sadece anayasada kalmış ve bu yüzden şimdilerde yeni anayasa dayatarak, devletin ulusal kimliğine son verilmek istenmektedir. Ayrıca, çeşitli kampanyalar ile ve küresel sermayenin denetimi altındaki medya ve basın yayınlarıyla, Türk vatandaşlarının alt kimliklerini öne çıkaran bir yaklaşım ısrarlı bir doğrultuda sürdürülerek, Türklük ve Türk kimliği devlet ve toplum düzeni içinden silinmek istenmiştir. Bu nedenle, Türkiye artık ulusal egemenlikten kopartılarak batı egemenliğinin geçerli olduğu bir merkez üssü ülke konumuna düşürülmüştür. Batı emperyalizmi yerli işbirlikçileri ile geliştirdikleri ekonomik programlar ile, Türkiye'yi yarı sömürge konumuna düşürürlerken, devletin çekirdeğinde yer alan ulusal egemenlik ilkesinin yerini sermaye egemenliği almıştır. Küreselleşme sürecinin bir süper emperyalizme dönüşmesi yüzünden, Türkiye yavaş yavaş bağımsız ulus devlet statüsünden, tıpkı Osmanlı devletinin son döneminde olduğu gibi, batı hegemonyasına teslim olmuş bir yarı sömürge ülke konumuna düşürülmüştür. Geline aşamada Türk ulusu, 23 Nisan ulusal egemenlik bayramını, ulusal egemenliğe sahip olmadan ve eskiden sahip olduğu kendi kendini yönetme gücünü elinden geçirerek kutlamak durumundadır. Ulusal egemenlik bayramını, ulusal egemenlik düzeni olmadan kutlamak zorunda bırakılan Türk ulusu, ülkeyi bu duruma düşürmeleri nedeniyle, geçmişte işbaşına gelen bütün yönetimlerden gelecekte hesap sormak durumundadır. Türk ulusunun geleceğe yönelik özgürlük yürüyüşü böyle bir tavrı zorunlu kılmaktadır.

Yirmi birinci yüzyılın ortalarına doğru Türkiye Cumhuriyeti yol alırken, Türkiye'yi ulusal egemenlikten uzaklaştıran ve batı emperyalizminin yeniden bağımlı sömürgesi konumuna sürükleyen eski yönetimlerin, ülkeye verdiği büyük zararların artık tartışılmasının zamanı gelmiştir. Önümüzdeki dönemde ya bu konular gündeme getirilerek, demokratik rejim içerisinde hatalı ve kusurlu kadrolardan hesaplar sorulacak, ya da böylesine bir hesap sorulmasını istemeyen egemen güçler, gerçek gündem dışı sahte gündemler ile halk kitlelerini oyalayarak, ya da ülkeyi daha fazla gerginliğe veya karışıklığa sürükleyerek ülke çapında bir ulusal denetim mekanizmasının oluşturulmasını önleyeceklerdir. Batı ülkelerindeki demokratik rejimlerin en önde gelen ilkesi olan hesap verilebilirlik kavramı, her nedense Türkiye'de gündeme getirilmemekte, batının önde gelen büyük devletlerinin taşeronu konumundaki kadroların siyaset sahnesinde ön planda yer alması sağlanarak, batı emperyalizminin istekleri doğrultusunda Türkiye bir yerlere doğru çekilmeye çalışılmaktadır. Uzunca bir süre medya kanalları aracılığı ile halk kitleleri uyutularak, kamuoyunda ulusal bir bilinçlenmenin oluşması önlenmiştir. Küresel sermayenin, küreselleşme döneminde bütün dünya ülkelerine saldırması gibi, büyük saldırılara hedef olan Türkiye'nin böylesine olumsuz bir durumdan kurtulabilmesi için yeniden bir ulusal kurtuluş mücadelesine olan gereksinme, her geçen gün daha da artmaktadır. Önümüzdeki yıllarda Türk ulusunun 23 Nisan bayramlarını eskisi gibi ulusal egemenlik düzeni içerisinde kutlayabilmesi için, Türkiye'nin batılı dost ve müttefikleriyle

olan ilişkilerini yeniden düzenlemesi gerekmekte ve oluşturulacak yeni bağımsızlık düzeninde ulusal egemenlik hakkını hem Türk ulusu hem de Türkiye Cumhuriyeti, diğer bağımsız güçlü devletler gibi uluslar arası hukuka göre özgürce kullanabilmelidir. İttifak ilişkilerinin ulusal egemenlik hakkını ortadan kaldırmasına cumhuriyetin kuruluş yıllarında ve onu izleyen Atatürk döneminde olduğu gibi izin verilmemelidir.

Türkiye Cumhuriyetini ve Türk ulusunu, 23 Nisanlar'da ulusal egemenlikten yoksun bir biçimde ulusal egemenlik bayramı kutlamak durumunda bırakanlara karşı, Türk ulusunun daha kararlı bir tutum izlemesi gerekmektedir. Önceki yıllarda kutlanan her 23 Nisan bayramında Türk ulusunun geleceğe olan inancı ve umutları daha da artardı. Bugün gelinen noktada ise, herkes daha kötü bir duruma sürüklenmemek için, bir şeyler yapamaz duruma gelmiştir. Dünyanın en pahalı ülkelerinden birisinden yaşamak zorunda bırakılan Türk ulusu, yanı başında enerji depoları bulunurken, neden en pahalı petrolü ve doğalgazı kullanmak zorunda bırakıldığını artık birilerine sormak durumundadır. Aksi halde yarın daha olumsuz durumlar ile karşılaşmak söz konusu olabilecektir. Avrupa Birliği'ne gireceğiz hayalleri ile Türkiye'yi gümrük birliğine sokarak büyük dış borçlara sürükleyen eski yönetimlerden hesap sorulmadığı için, günümüzde bu gibi olumsuz tutumlar ve gelişmeler sürüp gitmektedir. 23 Nisanlarda insanlar artık eskisi gibi neşe dolamamakta, yarın ne olacak endişesi içerisinde ulusal egemenlik bayramları anlamını yitirmektedir. Ulusal egemenliğini elinden kaçırmakta olan Türk ulusunun yeniden örgütlenerek geleceğe dönük yepyeni politikalar ile artık kendisine yeni bir yön çizmesi gerekmektedir. Önümüzdeki dönemde ortaya çıkabilecek yeni ulusal hareketler ya da örgütlenmeler, küresel emperyalizmin örümcek ağından Türkiye'yi kurtarabilecek düzeyde güçlü yapılanmaları toplumun önüne getirebilmelidir. Böylece, devletin özünde var olan ulusal egemenlik kavramı yeniden içerik kazanarak, Türk ulusunun kendi geleceğine sahip olabilmesini sağlayabilecektir. Türklerin tarih sahnesi önünde ölüm kalım savaşı vererek ele geçirdiği ulusal egemenlik düzeninin gelecekte her türlü baskı ve tehdide rağmen yaşatılabilmesi için gerekirse yeniden böylesine bir savaşı göze almak gerekmektedir.

Küresel emperyalizmin bütün ulus devletleri yok olma tehdidi ile karşı karşıya bıraktığı yeni dönemde, bütün ulus devletlerin bir araya gelerek tarih sahnesine çıkış aşamasında kazanmış oldukları ulusal egemenlik hakkına yeniden sahip çıkmaları gerekmekte ve bu doğrultuda daha gelişmiş bir uluslar arası dayanışma düzeni içerisine girmeleri zorunluluk kazanmaktadır. Büyük patronların ve para babalarının oluşturduğu küresel ortaklığa karşı, dünya halklarının ve devletlerinin daha gelişmiş bir dayanışma düzeni çerçevesinde bir araya gelerek, küresel sermayenin yaratmış olduğu süper emperyalizme karşı ortak bir dayanışma girişimine kalkışmaları, daha adil bir yeni dünya düzeni için kaçınılmaz bir zorunluluktur. Tek başına hiçbir ulus devletin sahip olduğu ulusal egemenlik hakkını, küresel sermayenin ekonomik alan üzerinden yaratmış olduğu emperyalist saldırı ve işgal hareketlerine karşı koruyabilmesi ya da savunabilmesi giderek zorlaşmaktadır. Dev gibi büyüyen ve giderek kendi alanında tekelleşen küresel şirketlerin ulus devletler ile giriştikleri ilişkilerin yeni bir sömürgecilik dönemine yol açması gerçeği karşısında, ulus devletlerin azalan gücü nedeniyle bir şeyler yapılamamakta ve bu nedenle de karşı dengeler giderek daha da bozulmaktadır. Tekelci şirketlerin uluslar arası alanda küresel devlet gibi hareket etmeye başlamaları yüzünden, şirketler ile devletler arasındaki geçmişten gelen dengeli ilişkiler

bozulmuş ve küresel sermaye devleşen şirketleri aracılığı yeryüzünde var olan bütün devletlere karşı, kendi çıkarları doğrultusunda baskılar yaparak,her açıdan ağırlıklarını ortaya koyarak ve bazen da tehdit ederek, bu ülkelerin hukuk açısından sahip oldukları ulusal egemenlik haklarını kullanılmaz bir hale getirmişlerdir. Türkiye Cumhuriyeti de bir ulus devlet olarak, diğer ulus devletlerin birlikte yaşamak zorunda bırakıldıkları böylesine bir ulusal egemenlikten uzaklaşma sürecinin kurbanlarından birisi olmuştur. Yeni bir ulus devletler işbirliğinin, her devletin sahip olduğu ulusal egemenlik hakkını koruyacak bir doğrultuda evrensel alanda geliştirilmesi gerekmektedir.

Geleceğin 23 Nisanlarında,Türk ulusunun yeniden ulusal egemenlik ilkesi doğrultusunda Türk ulus devletinin yazgısına sahip olmasıyla birlikte, gerçek anlamda bir ulusal egemenlik bayramı kutlaması mümkün olabilecektir. Bugün için böyle bir durumdan söz edebilmek ne yazık ki, mümkün olamamaktadır. “Ne mutlu Türküm diyene “sözünün Atatürk heykellerinin duvarlarından silindiği bir aşamada,Türkiye Cumhuriyetinin güçlü bir biçimde yoluna devam edebilmesi ve içine düşürüldüğü çıkmazdan kurtulabilmesi için,Türk ulusunun silkelenerek ve uyanarak kendi yazgısına sahip çıkması,atılması gereken ilk adımdır.Küresel sermayenin siyaseti finanse etmesi, medya ve basın organlarını satın alarak kendi çıkarları doğrultusunda kullanması ve kendi adamlarını ulus devletlerin başına işbirlikçi taşeron bir yönetici olarak getirmesi gibi olumsuz gelişmelerin önlenmesini sağlayacak yepyeni bir ulusal uyanış,toparlanma ve bağımsızlıkçı karşı hareketler,bütün ulus devletlerde olduğu gibi,Türkiye Cumhuriyetinde de demokratik yollardan gündeme getirilebilmelidir. Eski Osmanlı ahalişi Türk ulusu olarak dünya sahnesine çıkarken kendisini yeniden yaratarak,tam bağımsız çağdaş bir cumhuriyet çatısı altında mutlu olma şansını yakalayabilmiştir.Bu doğrultuda Türk ulusunun mutluluğunun gelecekte sürdürülebilmesi için,ulusal egemenlik düzeninin yeniden Atatürk döneminde olduğu gibi tam bağımsız bir biçimde kurulması gerekmektedir. Bu doğrultuda, ilk adım olarak

“Ne mutlu Türküm diyene!”